

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

ΑΡΙΘ. 20

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ*

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2567/1940

Περί συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2170)1940 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

Εἰς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2170 (Ἐφημ. Κυβ. 5, 4-1-1940) «περὶ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» προστίθεται ἡ κάτωθι παράγραφος 7:

7. Διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐρησκειμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Προέδρου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου δύναται νὰ παρατείνεται ἐπὶ ἓν ἔτι ἔτος ἡ θητεία ἐνὸς ἢ δύο τῶν συνοδικῶν μελῶν τῆς ληξάσης συνοδικῆς περιόδου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μειοῦται ἀντιστοίχως ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου κατὰ τὰ πρεσβεία τῆς Ἀρχιερωσύνης καλουμένων καὶ δὴ οὕτως, ὥστε ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ πάλιν νὰ συγκροτῆται ἐκ τριῶν συνέδρων Μητροπολιτῶν ἐκ τῶν ἐχόντων Μητροπόλεις τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τριῶν ἐκ τῶν ἐχόντων Μητροπόλεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἐθρόνου.

Ἄρθρον 2.

Εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ αὐτοῦ Νόμου προστίθεται ἡ κάτωθι παράγραφος 7:

7. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ὡς καὶ τῶν κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἰσχυοῦσας διατάξεις περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων λειτουργούντων δευτεροβαθμίῳ διὰ τοῦς Ἀρχιερεῖς δικαστηρίου καὶ τοῦ διὰ τοῦς συνοδικοῦς τοιούτου, εἰς ἃς πρόκειται ν' ἀνακοινωθῆ ἢ νὰ συζητηθῆ διάτυπωθεῖσα ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν κατηγορία κατὰ ἀρχιερέως ἢ συνοδικοῦ ἢ νὰ ληφθῆ ἐπ' αὐτῆς οἰαδήποτε ἀπίφασις, παρίσταται ἄνευ ψήφου, καλούμενος πρὸς τοῦτο δι' ἐγγράφου προσκλήσεως κοινοποιουμένης δύο τοῦλάχιστον πλήρεις ἡμέρας πρὸ ἐκάστης συνεδριάσεως, καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφεσίων, ὅστις

* Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως 27 Σεπτεμβρίου 1940, ἀρ. 308, τεύχ. Α'.

μετὰ μελέτην τῆς σχετικῆς δικογραφίας ἐκφράζει τὴν γνώμην του ὡς πρὸς τε τὸν τύπον καὶ τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως πρῶτος καὶ ὅποτεδήποτε ἄλλοτε ἤθελε ζητήσῃ τὸν λόγον. Αἱ οὕτω ἐκφραζόμεναι γνώμαι τοῦ Εἰσαγγελέως καταχωροῦνται εἰς τὸ αὐτὸ πρακτικόν, εἰς ὃ καταχωροῦνται καὶ αἱ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ἢ τῶν ὡς ἀνωτέρω δικαστηρίων. Ὁ ὡς ἄνω εἰσαγγελεὺς λαμβάνει ἐκ τοῦ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας (Ο.Δ. Ε.Π.) ἀποζημίωσιν 500 δραχμῶν δι' ἐκάστην συνεδρίαν Ἱεραῆς Συνόδου ἢ Δικαστηρίου, εἰς ἣν παρέστη κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου.

Ἄρθρον 3.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Τατοῖῳ τῆ 26 Σεπτεμβρίου 1940.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Τὰ Μέλη

Ι. ΔΟΥΡΕΝΤΗΣ, ΑΝΔΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ ΑΓΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΝΑ. ΚΡΙΜΠΑΣ, Ν. ΣΠΕΝΤΖΑΣ, Σ. ΠΟΛΥΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ, Χ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ, Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ, Γ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ, Α. ΤΖΙΦΟΣ, Κ. ΚΟΤΖΙΑΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 27 Σεπτεμβρίου 1940.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΑΓΙΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐρησκειμάτων
καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1)10)1940

Ἀριθ. Πρωτ. 105.557

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ὡς Πρόεδρον τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι διὰ Β. Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 30 Σ)βρίου ἐ. ἔ. καὶ δημοσιευθέντος τῆ 1 Ὀκτωβρίου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 196 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, πα-

ρετάθη ἡ Συνοδικὴ θητεία τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ληξάσης συνοδικῆς περιόδου Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου καὶ Δράμας κ. Βασιλείου καὶ διὰ τὴν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἀρχομένην νέαν ἐτησίαν συνοδικήν περιόδον.

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
Ν. ΣΠΕΝΤΖΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αριθ. Πρωτ. 2163 'Αθήναι τῆ 24 Σ(β)ρίου 1940
Διεκπ. 2041

'Εγκύκλιος 305

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

'Υπομνησκόντες ἡμῖν τὰς ὑπ' ἀριθ. α) 3101/21/104 καὶ ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1936, β) 1747/1935/158 καὶ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1937, καὶ γ) 377/590/229 καὶ ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1939 Συνοδικὰς Ἐγκυκλίους, δι' ὧν παρέχονται οδηγίαι περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδόσεως ἀδειῶν γάμων προσώπων προσερχομένων ὑμῖν πρὸς τοῦτο ἐξ ἄλλων Μητροπολιτικῶν περιφερειῶν καὶ τὴν ἀπαρέγκλιτον πάντοτε πρὸς ταύτας συμμόρφωσιν, διαπιστοῦντες δ' ὅτι ἐξακολουθεῖ ἐνιαχοῦ νὰ παρατηρῆται βραδύτης περὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ζητούμενων πληροφοριῶν, περὶ τοῦ ἀκαλύπτου καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἢ μὴ τοῦ γάμου τῶν ἐνδιαφερομένων ἢ καὶ παντελῆς παράλειψις πολλὰκις σχετικῆς ἀπαντήσεως, προτροπέμεθα ὑμᾶς καὶ αὖθις, ἵνα, ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι, παρέχητε ἀμελητὶ τὰ ζητούμενα στοιχεῖα ἐντὸς τῆς ταχύτερας δυνατῆς προθεσμίας καὶ διότι ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ὡς δημοσία Ἀρχὴ εἶναι ὑπόχρεως, ἐκ τῶν κειμένων νόμων, ἵνα παρέχη ζητούμενας πληροφορίας καὶ δὴ τοιαύτης φύσεως, καὶ διότι δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἐπιβραδύνωνται ὑπὲρ τὸ δέον ἢ νὰ ἐγκαταλιμπάνωνται αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ὑποθέσεις τῶν πιστῶν.

'Επὶ πλέον προτροπέμεθα ὑμᾶς, ἵνα ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐφεξῆς, ὁσάκις τελῶνται παρ' ὑμῖν γάμοι προσώπων ἐκ ξένης Μητροπόλεως ὁμοιωμένων, εἰδοποιήτε ἐγγράφως τὸν οἰκεῖον αὐτῶν Ἱεράρχην, ἥτοι τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς των, πρὸς γνῶσιν αὐτοῦ, οὕτως ὥστε, ἐρωτώμενος τυχὴν οὗτος ἐπιγενεστέως παρ' ἄλλης τινὸς Μητροπόλεως περὶ τῆς ἀστικῆς καταστάσεως τοῦ αὐτοῦ προσώπου, νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ πληροφορηθῆ περὶ τῆς ἐλευθερογαμίας ἢ μὴ αὐτοῦ, ἀποφεύγονται δὲ τοιουτοτρόπως αἱ περιπτώσεις διγαμίας καὶ τὰ θλιβερὰ καὶ ὀλέθρια τούτων ἀποτελέσματα.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† Ο ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

† Ο ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

† Ο ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

'Ο Ἀρχιγραμματεὺς

'Αρχιμ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΠΙΔΗΣ

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜ. Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΥ

Καθηγητοῦ τῶν Θεολογικῶν

τοῦ ἐν Ν. Φιλαδέλφειᾳ γυμνασίου

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΕΝΝΟΙΑ

ΤΗΣ «ΠΑΤΡΟΤΗΤΟΣ» ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩ,

'Εξ ἀφορμῆς τοῦ ἀρτι ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ»¹, δημοσιευθέντος μελετήματός μου περὶ τοῦ «Πνευματικῶ ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ λειτουργήματος αὐτοῦ» ὁ σεβαστός φίλος Καθηγητῆς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος «ἀνεξαρτήτως ἄλλων αὐτοῦ λεπτομερειακῶν ἐπιφυλάξεων», ὡς ἐδήλωσεν, ἔθηκε ζήτημα περὶ τῆς δικαστικῆς ιδιότητος τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου. Ἐξέφρασε δηλαδὴ κατηγορηματικὴν καὶ ἀπερίφραστον τὴν γνώμην αὐτοῦ ὅτι: δικαστικὴ ιδιότης τοῦ Πνευματικοῦ ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ λειτουργήματος αὐτοῦ εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἐννοίαν τῆς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ λειτουργήματος προϋποτιθεμένης «πατρότητος» ἀπὸ ὀρθοδόξου σκοπιάς. Τοῦ ζητήματος τεθέντος, εἶναι φυσικὸν νὰ δεύσωμεν ἤδη ἐπὶ τὴν λύσιν αὐτοῦ.

Α'

'Ο κ. Ἀλιβιζάτος ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι: «Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Πνευματικῶ ὡς δικαστοῦ εἶναι ὅλως ἀποκρουστέος ἀπὸ ὀρθοδόξου ἐπόψεως. Ἐν τούτῳ δέ, λέγει, ἀκριβῶς ἐγκρίεται ἡ σπουδαία διαφορά μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὸ μέγα αληθῶς Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, ὅτι ἐνῶ ἡμεῖς ἔχομεν καὶ ἀναγνωρίζομεν «Πνευματικὸν Πατέρα», ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τελούντος ἱερέως θεωρεῖ καὶ τονίζει τὴν δικαστικὴν ιδιότητα αὐτοῦ»².

Δὲν νομίζω ὅτι ἀποδίδεται, οὐδὲ κρίνεται πιστῶς, ἢ ἀντίληψις τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου Τρομάχιστον, ἐξ ὧν ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου στοιχείων οὐδὲν τοιοῦτον ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐμφαίνεται ἐπιβαρυντικὸν κατὰ τῆς ἐκ τῶν κόλπων τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποσχιθεῖσης Παπικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ εἶναι ὁ τεταγμένος, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, νὰ παράσχη ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἢ νὰ μὴ παράσχη τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ ἐξομολογουμένου ἐνώπιον αὐτοῦ ἁμαρτωλοῦ. Οὕτω πως ἐκλαμβάνει τὸν Ἐξομολογητὴν ἱερέα καὶ ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία. «Ἡ ἐξομολογήσις γίνεται ἐνώπιον τοῦ ἱερέως περιβεβλημένου τὴν ιδιότητα λειτουργοῦ τῆς ἀρέσεως τῶν ἁμαρτιῶν»³. «Διὰ νὰ λάβῃ τις τὴν ἄφεσιν τῶν

1. »Ἐκκλησία» Τόμ. ΙΗ' 1940' ἀριθ. 12, σελ. 117-119' ἀρ. 13 σελ. 125-127' ἀριθ. 14 σελ. 136-137' ἀριθ. 15, σελ. 141-142' ἀριθ. 16, σελ. 148-150.

2. «Ἐκκλησία», ἔτος ΙΗ' ἀριθ. 14 σελ. 133.

3. Mgneur E. G a u l y, protonotaire Apostolique, Vicaire général de Reims. Le Catechisme expliqué. Paris 1924 p. 340. «La confession est faite au prêtre en qualité de ministre du pardon».

ἀμαρτιῶν, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχη τὴν συντριβὴν ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις αὐτοῦ: ἀνάγκη νὰ ἐξομολογηθῇ αὐτάς. δηλαδὴ νὰ τὰς ὁμολογήσῃ εἰς ἱερέα ὅστις ἔχει λάβει τὴν ἐξουσίαν νὰ τὰς ἀκούῃ καὶ νὰ τὰς λύῃ¹. «Ὁ Πνευματικὸς εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς διοικήσεως ἐντεταλμένος ἱερεὺς διὰ νὰ ἀκούῃ τὰς ἐξομολογήσεις καὶ νὰ λύῃ τὰς ἀμαρτίας»².

Ποῦ εὐρίσκεται ἡ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀντίθεσις ἐν τῇ ἐκδοχῇ τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός;

Ἔχω ἐνώπιόν μου Τυπικὴν Τάξιν ἐξομολογήσεως τῶν παπιστῶν. Ὁ ἐξομολογούμενος ἀμαρτωλὸς, ἀπεινόμενος πρὸς τὸν Ἐξομολογητὴν ἱερέα, λέγει πρὸς αὐτόν: «Πάτερ μου, εὐλογήσατέ με, διότι ἡμάρτησα». «Πάτερ μου, κατηγορῶ τὸν ἑαυτὸν μου...». «Ἐξομολογοῦμαι εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν... καὶ πρὸς σὰς, Πάτερ μου»³. Δὲν ἐμφανίζεται ὁ ἀμαρτωλὸς ἐνώπιον τοῦ Ἐξομολογητοῦ ὡς θὰ ἐνεφανίζετο κληρικὸς ὑπόδικος ἐνώπιον Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, οὐδὲ προσφωνεῖ αὐτόν «Αἰδέσιμε ἢ Κύριε Δικαστά». Ἡ «πατρικὴ» φυσιογνωμία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἐξομολογητοῦ ζωηρότατα ἀπεικονίζεται καὶ παρὰ τοῖς Παπισταῖς. «Νὰ ἐμβλέπωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἱερέως. Νὰ εἴμεθα παρὰ τοὺς πόδας του μὲ στάσιν καὶ μὲ διαθέσεις ἐνόχου ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ του· ἀλλὰ νὰ θεωρῶμεν ἐπίσης τὸν Πνευματικὸν μας ὡς πατέρα μὲ καρδίαν πλήρη εὐσπλαγχνίας, ὡς ἱατρὸν πεφωτισμένον καὶ ἔμπειρον, ὡς φίλον τελείως ἀσφαλῆ καὶ ἐχέμυθον, διότι κρατεῖ τὸ μυστικὸν ἀπολύτως»⁴. «Ὁ Πνευματικὸς ἀντικαθιστᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀκριβῶς

διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἶναι γλυκὺς καὶ ἐπιεικὴς ὡς πατήρ»¹.

Πῶς δὲ ἐκδεγόμεθα τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως οἱ Ὀρθόδοξοι, καὶ πῶς οἱ Παπισταί; «Μετάνοια εἶναι τὸ Μυστήριον, ἐν ᾧ τῷ ἐξομολογούμενῳ τὰ ἀμαρτήματα αὐτοῦ καὶ εἰλικρινῶς μετανοοῦντι παρέχεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἱερέως ἡ ἄφεσις τῶν μετὰ τὸ βάπτισμα ἀμαρτιῶν»². Καὶ οἱ Παπισταί: «Ἡ Ἐξομολογήσις εἶναι ἡ ὁμολογία τῶν διαπραχθεισῶν ἀμαρτιῶν, γινομένη πρὸς τὸν Ἐξομολογητὴν ἱερέα, διὰ νὰ λάβωμεν τὴν συγχώρησιν αὐτῶν»³. «Τὸ Μυστήριον τὸ ὁποῖον ἰδρῦθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν, τῶν διαπραχθεισῶν μετὰ τὸ Βάπτισμα εἶναι ἡ Μετάνοια»⁴. «Ἡ ἐξομολογήσις εἶναι ἡ κατηγορία (ὑπὸ τοῦ χριστιανοῦ) ὅλων τῶν ἀμαρτιῶν του, γινομένη ἐνώπιον τοῦ ἐντεταλμένου ἱερέως, ἵνα λάβῃ οὗτος τὴν ἄφεσιν αὐτῶν»⁵. «Ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Μετανοίας, ὁ μετανοῶν ἀμαρτωλὸς ἐξομολογεῖται τὰς ἀμαρτίας του εἰς ἱερέα ἐντεταλμένον, οὗτος δέ, ἐπέχων τὴν θέσιν τοῦ Θεοῦ, συγχωρεῖ τὰς ἀμαρτίας του διὰ τῆς ἀπολύσεως»⁶.

Μόλις εἶναι ἀνάγκη νὰ λεχθῇ ὅτι οὐδεμία εὐτυχῶς ἀπόκλισις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σημειοῦται ὡς πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ χαρακτήρος τοῦ Πνευματικοῦ. Ἡ διαφορὰ ἐπομένως ἡ ὁποία δεικνύει τὴν ἀπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας σοβαρὰν διάστασιν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐν τοῖς ἀφορῶσιν εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως δὲν κεῖται ἐκεῖ ὅπου θέτει αὐτὴν ὁ κ. Ἀλιδίζατος, ἀλλ' εἰς ἄλλα σημεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπομεν τὴν ἀνάγκην νὰ θίξωμεν ἐν τῷ παρόντι.

Κατὰ ταῦτα· μὲ τὸ νὰ χαρακτηρίσῃ Ὀρθόδοξός τις τὸν Πνευματικὸν Πατέρα ὡς «δικαστὴν» ἢ ὡς «κριτὴν» δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆται ὅτι πράττει τοῦτο ὑφιστάμενος τὴν ἐπίδρασιν «ξένης θεολογικῆς φιλο-

1. Th. Dequin et A. Ledieu, prêtres du diocèse de Soissons, Manuel d'instruction et de formation chrétiennes. Paris 1925 p 302. «Pour recevoir l'absolution, il ne suffit pas d'avoir la contrition de ses péchés: il est nécessaire d'en faire l'aveu, c'est à dire de les confesser à un prêtre qui a reçu le pouvoir de les entendre et de les absoudre».

2. François Spirago, professeur au Séminaire Imperial et Royal de Prague. Strasbourg. (Γαλλικὴ μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, ἐκδ. 11η). 1903. p. 497. «Le confesseur est le prêtre autorisé par l'Evêque du diocèse pour entendre les confessions et absoudre des péchés».

3. Dequin et Ledieu, ἐνθ' ἀν. σ. 304. «Mon père, benissez moi, parce que J'ai péché». «Mon père, je m'accuse...». «Je confesse à Dieu tout-puisant... et à vous, mon Père...».

4. Αὐτόθι, σελ. 306. «Considerer Notre-Seigneur dans la personne du Prêtre. Nous tenir à ses pieds dans l'attitude et les dispositions d'un criminel devant son Juge· mais aussi regarder notre Confesseur comme un père au cœur pleine de miséricorde, comme un médecin éclairé et expérimenté, comme un ami parfaitement sûr et discret puisqu'il est tenu au secret le plus absolu».

1. Spirago. μνημονευθὲν ἔργον, σελ. 497. «Le Confesseur remplace Jesus Christ. C'est pourquoi il est doux et indulgent comme un père».

2. Κωνσταντίνου Δουβορνιότου, Τὰ Μυστήρια τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξ ἀπόψεως δογματικῆς. Ἐν Ἀθήναις 1913 σ. 129.

3. Δουδοβίκοι Πετρί, Δατίνου «Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν» Ἱερὰ Κατήχησις, δημοσιευθεῖσα τῇ διαταγῇ τῆς Α. Α. Πίου τοῦ Γ' καὶ Ἑλληνιστὶ ἐκδοθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῆς «καθολικῆς» νεολαίας. Ἐν Ἀθήναις 1913 σελ. 104.

4. Dequin et Ledieu, p. 295. «Le Sacrement institué par Notre Seigneur Jesus Christ pour remettre les péchés, commis après le Baptême est la Pénitence».

5. Mgneur Gauly, προμνημονευθὲν ἔργον σελ. 340. «La Confession est l'accusation de tous ses péchés, faite à un prêtre approuvé, pour en recevoir l'absolution».

6. Spirago, ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 494. «Dans le Sacrement de Pénitence, le chrétien repentant confesse ses péchés à un prêtre approuvé, et celui-ci, tenant la place de Dieu, lui remet ses péchés par l'absolution».

λογίας», οὐδ' ἀντιμετωπίζεται κίνδυνος τοιοῦτος διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οὐδὲ ὑπάρχει κἄν παρὰ τοῖς Παπισταῖς λυμαντικὴ τις πλάνη φύσεως τοιαύτης. Αἱ φράσεις «Βῆμα τῆς Μετανοίας» καὶ «Δικαστήριον ἢ Κριτήριον τῆς Μετανοίας» εἶναι κεινῆς χρήσεως παρὰ τοῖς Παπισταῖς πρὸς δήλωσιν τοῦ Ἐξομολογητηρίου, οὐδέποτε ὅμως ἐπὶ ἄρσει τῆς ἰδιότητος τῆς «πατρότητος».

(Συνεχίζεται)

1: «Tribunale di penitenza» et «tribunal de la Pénitence».

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΥΚΑΔΟΣ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗΣ

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, 29ῃ παρελθόντος μηνός, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ ἐγένετο κατὰ τὴν καθιερωμένην τάξιν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Δωροθέου, ἱεουργοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ συλλειτουργούντων τῶν Σ.β. Μητροπολιτῶν Δορύμας κ. Βασιλείου, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Διονυσίου, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἰωακείμ καὶ Ἡλείας κ. Ἀντωνίου.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀκολουθίας τῆς χειροτονίας, ὁ χειροτονηθησόμενος προσφωνῶν εἶπε :

Δόξαν, τιμὴν, αἶνον καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπω τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸν Ποιμένα τῶν προβάτων, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἀρχιερέα μέγαν, τὸν τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα καὶ Νυμφίον καὶ Κεφαλὴν Αὐτῆς Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Κύριον τῆς δόξης καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, ὅτι ἠδόκησε νὰ καλέσῃ ἐμὲ τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ οὐχὶ ἄξιον εἰς τὸν τρισμέγιστον βαθμὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Εὐχαριστίας ἀπέριους πρὸς ὑμᾶς, Μακαριώτατε Δέσποτα, ὅστις ἀτενὲς κρατεῖτε τὸ δλέμμα πρὸς τὸν ἐν οὐρανοῖς Κυβερνήτην τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα κατὰ τὰς βουλὰς καὶ τὰς γενούσεις Αὐτοῦ κατευθύνητε τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς σωτηρίους ὁδούς, καθὼς καὶ πρὸς τὴν περὶ Ὑμᾶς Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον, διὰ τὴν ἐκλογὴν μου ὡς Ποιμενάρχου τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης.

Εὐγνωμοσύνην δὲ ἀπέραντον πρὸς τὸν σεπτόν, εὐσεβέστατον καὶ θεοφροῦρητον Βασιλέα ἡμῶν Γεώργιον καὶ τὴν Ἐθνικὴν ἡμῶν Κυβέρνησιν, διὰ τὴν ἐγκρίσιν τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος εἰς τὸ μέγα τοῦτο ὑπόργημα.

Καὶ ἰδοὺ προσέρχομαι πλήρης φόβου καὶ τρόμου, προσβλέπων ἀφ' ἐνός μὲν εἰς τὸ πλῆθος τῶν καθηκόντων τοῦ Ἐπισκόπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὰς ἰδικὰς μου ἀτελείας.

Ἀκούω τὴν στιγμὴν ταύτην τοῦ μεγάλου προφῆτου καὶ βασιλέως Δαβὶδ, ἐρωτῶντος μετ' ἐντρόμου συνειδήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀτενίζοντος πρὸς τὸ μυστηριώδες ὕψος καὶ μεγαλεῖον τῆς διακονίας τοῦ

Κυρίου «Τίς ἀναθήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου ἢ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ Αὐτοῦ;» Καὶ πάλιν ἀκούω αὐτοῦ ἀπαντῶντος : «ἀθῶος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ».

Βαθύτατα εἶναι ἐγκεχωραγμένη ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ περὶ τοῦ πιστοῦ καὶ πονηροῦ δούλου.

Ἔχω ἐπίσης ὑπ' ὄψει τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου τῶν ἔθνῶν Ἀποστόλου, καθορίζοντος τὰ προσόντα τοῦ Ἐπισκόπου: «Δεῖ τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι... νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν... ἐπιεικῆ, ἀμαχον, ἀφιλάργυρον».

Μνημονεύω καλῶς τῆς διδασκαλίας τῶν ἁγίων Πατέρων, καθ' ἣν τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα «κρεῖττόν ἐστι πάσης πολιτείας καὶ ἀξίας».

Δὲν εἶναι ἀρχὴ ἢ τυραννίς, ἀλλὰ «λειτουργία πλήρης ἰδρώτων, πόνων, κινδύνων, φροντίδων καὶ ἀγρυπνῶν. Ἔργον ἐστὶ τὸ πρᾶγμα, οὐκ ἀνεσις· φροντίς, οὐ τρυφή· λειτουργία ὑπεύθυνος, οὐκ ἀρχὴ ἀνεξέταστος. Πατρικὴ κηδεμονία, οὐ τυραννικὴ αὐτονομία· οἰκονομικὴ προστασία, οὐκ ἀλογόθετος ἐξουσία».

Ὁ ἐπίσκοπος πρέπει «πάσαις κομᾶν ταῖς ἀρεταῖς καὶ ταῖς ἀλλοτρίαις οἰκιοῦσθαι συμφοραῖς· οὐ γὰρ ἑαυτῷ, ἀλλὰ τοῖς ἀρχομένοις ζῆ καὶ ὑπὸ μυρίων ὀφθαλμῶν καὶ γλωττῶν ὁ ἐκείνου βασανίζεται βίος».

Ταῦτα λογιζόμενος ἀφ' ἐνός, τὴν ἐμὴν δὲ πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν πτωχείαν ἐξ ἄλλου, φόβῳ τὴν στιγμὴν ταύτην συνέχομαι, μήπως κατὰ τὸ ἀποστολικὸν λόγιον «ἄλλοις κηρύξας» καὶ ἄλλων ὀδηγὸς ἐμφανιζόμενος, «ἐγὼ ἀδόκιμος γένωμαι». μὴ δικαίωσω δὲ οὕτω τὰς ἀγαθὰς προσδοκίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Ἀλλὰ θαρρῶν τῷ Κυρίῳ τῷ εἰπόντι, «ἡ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται», καὶ ἐλπίζων ἐπὶ τὴν δύναμιν καὶ Θεῖαν Χάριν Ἐκείνου, Ὅστις «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο, ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρά», τολμῶ νὰ ἀναδεχθῶ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἄξιωμα. Τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον, ὅσῳ τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ διαβλέπω εἰς τὰ περὶ ἐμὲ τελούμενα σήμερον. «Τῷ δὲ βουλήματι Αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;»

Τὴν ὑπακοὴν εἰς τὰ βουλήματα Αὐτοῦ καὶ τὰς ἐντολάς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἔχω ὡς πρόγραμμα τοῦ βίου μου.

Διὰ τοῦτο καὶ νῦν ὑπακούω προθύμως εἰς τὴν ἁγίαν ταύτην φωνήν, τὴν δι' Ὑμῶν, Μακαριώτατε Δέσποτα καὶ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, καλοῦσάν με. Πιστεύω ἀκραδάντως εἰς τὴν θεῖαν χάριν, τὴν τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν· διότι οἰαδήποτε ἀμφιβολία θὰ μὲ ἐστέρει τῶν καρπῶν τοῦ ἔργου ὅπερ ἀναλαμβάνω καὶ θὰ ἦτο δεινὴ προσβολὴ κατὰ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου, τοῦ εἰπόντος «ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος».

Ἡ συνειδήσις τῆς ἀδυναμίας μου δημιουργεῖ ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ θοοὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἴσταμαι τρέμων ἐνώπιόν σας, ἵνα δηλώσω ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Θεόν, ἀκριθεὶς τήρησιν τῶν δογμάτων τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως καὶ ἀφιέρωσιν ἐλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς μου

εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐν Λευκάδι καὶ Ἰθάκῃ πνευματικοῦ ποιμνίου μου.

Παρακαλῶ ἐκ θάθους καρδίας πάντας τοὺς παρόντας ἀδελφοὺς νὰ συμπροσευχηθῶσι καὶ δεηθῶσιν ὑπὲρ ἐμοῦ θερμῶς.

Ἐπικαλοῦμαι, Θεὲ Ὑψιστε, τὴν ἀπειρόν Σου ἀγαθωσύνην, καὶ δέομαι Σου, ὡς γυναικὸς μοι τῷ πολλὰ πταίοντι. Δέξαι με κατὰ τὴν Σὴν ἐπιείκειαν εἰς τὸν χορὸν τῶν ἐκλεκτῶν παιμένων τοῦ Λογικοῦ Σου ποιμνίου, καὶ κατὰπερσον ἐπ' ἐμέ, διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, πλουσίαν τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Σου Πνεύματος, ὅπερ ἐν πυρίναῖς γλώσσαις ἐπὶ τοὺς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ διένειμας.

Χρῖσον Ἀρχιερέα καὶ δούλον Σου πιστὸν ἐμὲ τὸν εὐτελεῆ καὶ ἐλάχιστον, καὶ χάρισαί μοι «Πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, βουλής καὶ ἰσχύος».

Εἰς τὸ ἔλεος τῆς Σῆς ἀπείρου ἀγαθωσύνης, Ἁγίε Ἁγίων, θαρρῶν καταφεύγω, ἵνα ψυχῇ καὶ σώματι δουλεύσω τῷ Σωτηρῇ Χριστῷ.

Προσέρχομαι, ἡδίστα μᾶλλον καυχώμενος ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ Σου. Σὺ γὰρ εἶπας εἰς τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Σου, «ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

«ὦ Κύριε, σῶσον δὴ, ὦ Κύριε, εὐδόωσον δὴ. Εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου ἡ προσευχή μου, κλίνον τὸ οὖς Σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Γενέσθω ἡ χεὶρ Σου τοῦ σῶσαί με».

Εἰς ταῦτα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήνησε :

Κατανοοῦμεν τὴν συνέχουσαν τὴν ψυχὴν σου ἀγωνίαν κατὰ τὴν ἱεράν καὶ φοικτὴν ταύτην στιγμήν, καθ' ἣν καλεῖσαι ἵνα προσέλθῃς εἰς τὸ Ἅγιον θυσιαστήριον τῆς χάριτος καὶ ὑποδύθῃς τὸν ἰσχυρὸν καὶ βαρὺν τῆς Ἀρχιερωσύνης ζυγὸν καὶ Μητροπολίτης καταστάς τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας Λευκάδος καὶ Ἰθάκης. Διότι μέγα τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα καὶ ὑψηλὸν καὶ ἀγγελικῆς δεόμενον ψυχῆς καὶ πολιτείας, εἴτε ὅτε τὰ θεῖα τελειουργοῦμεν μυστήρια καὶ ἄγγελοι παρεστήκασιν ἡμῖν καὶ οὐρανίων δυνάμεων ἅπαν τὸ τάγμα βοᾷ καὶ ὁ περὶ τὸ θυσιαστήριον πληροῦται τόπος εἰς τιμὴν τοῦ θυομένου Χριστοῦ, εἴτε ὅτε ποιμαίνομεν τὸν ἐμπιστευθέντα ἡμῖν περιούσιον λαόν, οὗ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐκχρητῆσει ὁ Κύριος.

Ἄλλ' ἡ πίστις καὶ ἡ εὐσέβειά σου, ἡ σύνεσις καὶ ἡ μόρφωσίς σου καὶ αἱ μακροὶ καὶ δόκιμοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίαι σου καὶ ὅτε ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τετραετίαν ὄλην ὡς ἱερεὺς καὶ ἱεροκήρυξ διέτρεχες τὰς φάλαγγας τοῦ μαχομένου στρατοῦ, φρονηματίζων καὶ ἐμψυχῶν αὐτὸν καὶ καθ' ἡμέραν προκινδυνεύων, δι' ὃ δικαίως ἀπενεμήθη σοι τότε τὸ χουσοῦν Ἀριστεῖον Ἀνδρείας, καὶ ὅτε ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ μακρὰ ἔτη διηκόνεις ἐν Πάτραις, ἀναπτεινὸν τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν φρόνημα τοῦ λαοῦ καὶ ὅτε τέλος, εὐπειθῆς εἰς τὰ ἐκάστοτε κελύσματα τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ὄκνεῖς νὰ πορεύῃσαι μακρὰν καὶ τρα-

χεῖαν ἀνὰ τὰς Μακεδονικὰς καὶ Θρακικὰς ἐπαρχίας ὁδὸν πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν καὶ τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ, ταῦτα πάντα, ἐκτιμηθέντα ὑπὸ τῶν προκρινάντων σε σεβασμιωτάτων συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἀνακτος, χρηστὰς παρόχουσιν ἡμῖν τὰς ἐλπίδας ὅτι συνεργούσης καὶ τῆς θείας Χάριτος θὰ δειχθῆς Ἀρχιερεὺς ἀξιότιων προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας, ποιμαίνων τὸ ποίμνιον μετ' ἐπιστήμης πραότητος καὶ δικαιοσύνης, ἔτοιμος ἐν πάσῃ στιγμῇ ἵνα τὴν ψυχὴν σου θῆς ὑπὲρ τῶν προβάτων· «ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάνν. 10,11-12) καὶ πάντοτε, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς, καθ' οὓς ἐν μέσῳ παγίδων πολλῶν διαβαίνομεν καὶ ἐπὶ ἐπάλλεον πόλεως περιπατοῦμεν, τὸ δὲ ἐλάχιστον, ὅπερ ὀφείλομεν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ ποιμνίου εἶναι ἡ θυσία τῆς ἰδίας ἡμῶν ζωῆς.

Κύριος ὁ Θεὸς ὁ καλέσας σε εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην διακονίαν, αὐτὸς κρατήσῃ σε εἰς τὴν χειρὸς σου τῆς δεξιᾶς καὶ ἐν τῇ βουλήῃ αὐτοῦ ὀδηγήσῃ σε πρὸς ποιμαντικὴν εὐθეთον καὶ στερέωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣν περιποιήσατο τῷ τιμῷ Αὐτοῦ αἵματι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Πρὸς κέντρα λακτιζεῖν...»

Εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον κατεχωρήθη εἰδήσις, περὶ τοῦ ὅτι εἰς τὴν γαλλικὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» δημοσιεύθη Νόμος διὰ τοῦ ὁποίου καταργεῖται ὁ περίπυστος Νόμος τῆς 7 Ἰουλίου 1904, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγορεύετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ν' ἀναμιγνύηται εἰς τὰ τῆς Ἐκπαιδεύσεως. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐπανόρθωσιν, ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῶν πραγμάτων διὰ τῆς βίας, ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠθέλησαν νὰ συμμορφωθῶσιν ἐκονοσίως πρὸς τὴν Ἀλήθειαν. Δέον δ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι οἱ ἐν Γαλλίᾳ θρησκευτικοὶ κύκλοι, ὅτε, πρὸ ἡμίσεος περίου αἰῶνος, τὸ ἐπίσημον Κράτος ἤρχιζε τὸν ἀντιεκκλησιαστικὸν ἀγῶνα καὶ ἠθέλε νὰ διακόψῃ πᾶσαν μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ σχέσιν, προέλεγον ὅτι τοιοῦτον Κράτος αἱ τύχαι ἀπαίσιαι προσιωνίζοντο. Καὶ τότε μὲν οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀντιφρονούντων ἤκουε τὴν φωνὴν αὐτῶν, τοῦτο διως οὐδόλως ἠμπόδισε τὴν ἐπαλήθευσιν τῆς προφητείας ταύτης. Καὶ οἶαν ἐπαλήθευσιν! Οὐδεὶς θὰ ἐφαντάζετο τόσον βαρεῖαν, ἀποστομωτικὴν καὶ καταθλιπτικὴν τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδοκιμασίαν τοῦ ἀντιεκκλησιαστικοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἀγῶνος: Εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἐσαλπίσθη καὶ ἐγένετο γνωστὸν, ὅτι Κράτος ἐξ ἐκείνων ἄτινα, κατὰ τὰ κριτήρια τῆς ἐποχῆς, τὰ ἐξετάζοντα τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ὑλικῶν μέσων, θεωροῦνται ἰσχυρότατα, κατέπεσεν εἰς ἐρείπια, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὸν ἀγῶνα ὃν διεξήγαγον αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεις κατὰ τοῦ κόσμου τῶν ἠθικῶν ἀξιών καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Οὕτω δὲ ἠκούσθη ἀπαξ ἔτι ἡ

φωνή τοῦ Χριστιανισμοῦ λέγουσα πρὸς τοὺς διώκτας τοῦ «σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν!»

Ἔργα καὶ ἡμέραι παραθεριστῶν.

Δικαιοσύνη καὶ δρθότητα ἐπληρέθη ἡ εἰσαγγελικὴ ἐπέμβασις πρὸς ἄρσιν ὄρισμένων κατὰ τῆς δημοσίας αἰδοῦς ἀσχημιῶν ἀπὸ μέρους παραθεριζόντων ἐν τῇσφιν τῶν Αἰγαιῶν. Βεβαίως δὲ ἀναμένει ἡ Ἐκκλησία, ὅτι διὰ τῆς Ἀστυνομίας θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις τῶν ἀτόμων, δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραγνωρίζηται ὅτι ἔργον τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως δὲν εἶναι ἡ πρόληψις καὶ καταστολὴ προσβολῶν σιγρομένων μόνον καὶ τῶν διαφόρων, ὑλικῶν χαρακτῆρος, δικαιωμάτων τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ προσβολῶν, θιγοῦσῶν τὰ, ἐξ ἴσου τοῦλάχιστον σεβασιά, ἠθικὰ δικαιώματα. Οἱ διὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον—συνήθως ἄνευ λόγου—ἀδιαφοροῦντες πρὸς πᾶσαν ὑποχρέωσιν καὶ τοῦ στοιχειωδέστερον ἔτι σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀξιοπρέπειαν, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλησσωται ἂν τὸ τὴν δλότητα τῶν πολιτῶν ἐκπροσωποῦν κρατικὸν ὄργανον ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτοὺς νὰ σεβασθῶσι τοὺς ἄλλους, ὁσάκις ἡ ἀδιαφορία αὕτη δὲν ἐπιδεικνύεται μόνον ἐντὸς τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐνδιατημάτων, ἀλλ' ἐμφανίζεται εἰς τὸ κοινὸν καὶ, τοιοῦτοτρόπως, λαμβάνει δημόσιον χαρακτῆρα.

Ἐξ ἐτέρου καὶ ἡ παιδαγωγικὴ, οὕτως εἰπεῖν, σημασία τῶν ἀστυνομικῶν ἐπεμβάσεων εἶναι σπουδαιότατη. Διότι δὲν θὰ συνετισθῆ ἴσως ὁ ἀνήθικος ἐκ τοῦ κρατικῶν μέτρου—καίτοι καὶ τοῦτο δὲν ἀποκλείεται—ἐκτὸς ὅμως τῶν πεπωρωμένων, οὕτως ἐντυχῶς δὲν ἀποτελοῦσιν εἰμὴ ἀσήμαντον μειονότητα, ἡπάρχει τὸ πλῆθος τῶν ἠθικῶς ἄδρων νέων καὶ ἡ μεγάλη πλειοψηφία ἐκείνων οἱ ὅποιοι εἶναι δυνατὸν νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ὅταν τοῦτο ἀναισθητικῶς καὶ ἀνεμποδίστως κυκλοφορῆ εἰς τὰς ὁδοὺς. Δι' αὐτούς, ἡ τοιαύτη καταστολὴ ἀποτελεῖ σπουδαίαν ἐπίσχυσιν ἐν τῷ ἠθικῷ αὐτῶν ἀγῶνι.

Οὔτε κἀν ἡ κοσμικὴ εὐγένεια!

Ἄλλὰ καί, ἐξ ἄλλης ἐπόψεως, ἄλλας σκέψεις προκαλεῖ τὸ περὶ οὗ ἀνωτέρω εἰσαγγελικὸν μέτρον: Ὅσακις ἐπισκεφθῆ τις ξένην οἰκίαν, θεωρεῖ, δικαίως, ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον, καὶ ἐκ τῆς κοσμικῆς ἀκόμη εὐγενείας, νὰ σεβασθῆ τὰς ἀντιλήψεις, τὰς πεποιθήσεις καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς συνηθείας, τῶν ἐνοίκων αὐτῆς. Ἄλλὰ τί ἄλλο ἢ μεγάλην οἰκογένειαν ἀποτελοῦσι τὰ ἐπαρχιακὰ χωρία, τὰ ὅποια κατέστησαν τελευταίως κέντρα παραθερισμοῦ; Καὶ ὅμως οἱ ἐπιδρομεῖς, οἱ καταφθάνοντες ἐκεῖ ὡς παραθερισταί, κατὰ τὸ πλεῖστον οὐδ' αὐτῆν τὴν καὶ ἐκ τῆς ἀπλῆς κοσμικῆς εὐγενείας ἀπορρέουσιν ὑποχρέωσιν σεβασμοῦ πρὸς τὸ περιβάλλον τοῦ ὁποίου ἀποτελοῦσι τοὺς ξένους, ἐπιδεικνύουσι. Τοῦναντίον, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐκτρέπονται ἔτι μᾶλλον, εἰς ἀσχημίας, δι' ὅς θὰ ἠσχύνοντο ἐν τῷ συνήθει αὐτῶν περιβάλλοντι. Ἄλλὰ δὲν συλλογίζονται τοῦλάχιστον τὰς συνεπειὰς τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης συμπεριφορᾶς αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων; Δι' ὃ καὶ εὐρίσκονται ἐν

ἀπολύτῳ δικαίῳ αἱ ἐπαρχιακαὶ ἐκεῖνα κοινότητες αἱ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦντο ἀποκλείσασαι ἀπὸ τῆς μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίας τοὺς παραθεριστάς: Πρόκειται περὶ στοιχειώδους μέτρου ἀμύνης!

Ἐἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ὁ Πρόεδρος Ρούζβελτ ἀπλήθυνε διάγγελμα, ὀρίζων τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ὡς ἡμέραν Προσευχῆς διὰ τὴν εἰρήνευσιν τοῦ κόσμου. Ἐν τῷ διαγγέλματι λέγονται μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Κατὰ τὴν περὶ ταύτην, ἐκάστη ἡμέρα τῆς ὁποίας φέρει μέχρις ἡμῶν θλίβεράς εἰδήσεις συμφορῶν καὶ καταστροφῶν, συναισθανόμεθα βαθύτερον τὴν θεῖαν δύναμιν καὶ τὴν ἐξάρτησιν ἡμῶν ἀπὸ τῆς καθοδηγούσης ἡμᾶς εὐσπλαχνίας Του. Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, νὰ ζητῶμεν παρὰ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ ὅπως εὐλογησῆ τὴν χώραν ἡμῶν καὶ ἐγκαθιδρῶσῃ μεταξὺ πάντων τῶν ἐθνῶν τοῦ Κόσμου εἰρήνην δικαίαν καὶ ἀδιατάρακτον.»

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Τῇ προπαραελθούσῃ Πέμπτῃ, δημοσιευθέντος τοῦ Β. Δ. περὶ πληρώσεως τῆς χηρεούσης Ἱ. Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων προεκορθῆ ὁ ἀρχμ. Δωρόθεος Παλλαδινός, ἱεροκήρυξ Πατρῶν, ἐγένετο τὸ πρὸς αὐτὸν Μικρὸν καὶ εἶτα ἐπηκολούθησεν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὸ Μέγα Μήνυμα.

Τῇ 26 π. μηνὸς ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς ΠΣΤ' Συνεδικῆς Περιόδου συνήλθεν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν, καθ' ἣν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἠὲραρίστησε τοὺς Σεβασμιωτάτους Συνέδρους διὰ τὴν προθύμως καὶ μετὰ ζήλου παρασχεθεῖσαν συνεργασίαν αὐτῶν, ὁ δὲ Σεβ. Μητροπ. Τρίκκης, ἐκ προσώπου τῶν Συνοδικῶν μελῶν, ἠὲραρίστησε τὸν Μακ. Πρόεδρον διὰ τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἠὲραρίθη ὑπὲρ μακροσημερεύσεως αὐτοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅμα τῇ βαπτίσει τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου ἐξαπέλυσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 297 ἐγκύκλιον αὐτῆς, διὰ τῆς ὁποίας συνέστησεν εἰς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, ἵνα διατάξωσι τὸν ὑπ' αὐτοὺς ἱερόν Κλήρον, ἵνα μνημονεύῃ ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀκολουθίαις καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου Κωνσταντίνου.

ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐχορηγήθησαν ἄδεια τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Εὐάνθης μηνιαία καὶ Ζακύνθου, Ἡλείας καὶ Λαρίσης εικοσαήμερος καὶ Καλαβρυτῶν ὀκταήμερος.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἐγνώρισε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι διὰ Πράξεώς του ἀπῆλλαξε τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐκπληρώσεως τῶν στρατιωτικῶν τῶν ὑποχρεώσεων τοὺς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει καρέντας μοναχοὺς πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς τῶν θητείας, πλὴν ὅμως ἐδήλωσεν ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι δὲν θέλει ἀποδεχθῆ τοιαύτην παράνομον μοναχικὴν κουρὰν καὶ θέλει ζητήσῃ τὴν ποινικὴν δίωξιν τῶν τε οὕτω καρέντων μοναχῶν καὶ τῶν ὑπευθύνων διὰ τὴν οὕτω γενομένην ἀποδοχὴν των.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐγνώρισε τῷ Σεβ. Μητροπ. Παροναξίας, ὅτι οἱ μοναχοί, καλούμενοι ὡς ἔφεδροι, δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς ἐκπληρώσεως στρατιωτικῆς τῶν ὑποχρεώσεως, τοῦ εδεργέτηματος τούτου ἰσχύοντος μόνον διὰ τοὺς ἱερομονάχους.

ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου διωρίσθη μέλος τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέτασιν τῶν δειγμάτων παρασκευῆς θυμιάματος δι' ἀναμείξεως μαστίχης ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Παντελεήμων.

γάμος γίνεται τῇ συγκαταθέσει αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ἀπαντήσεως τῶν μελλονύμφων πρὸς τὸν ἱερέα, ἀνασκοπούμενων καὶ τῶν παρὰ ταῖς ἐτεροδόξους ἐκκλησίας συμβαινόντων καὶ τῶν ἐν τῇ Ἐ. Παράδοσει τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας διατασσόμενων.

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησε τὸ ΙΑ τιτλὸς τῶν «Χριστιανικῶν Γραμμάτων» (Μενάνδρου 4) περιέχον δύο διαλέξεις μὲ τὰ ἐξῆς θέματα. «Ὁ Χριστὸς ἐν τῇ οἰκογενεῖα» ὑπὸ Δωροθέου Μητροπολίτου Λαρίσης. «Ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ» ὑπὸ ἀρχιμ. Κασσιανῶ Μπεζομπράζκοφ, Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Παρίσι τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου. (ἐτήσια συνδρομὴ δραχμαὶ 50).

- Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α -

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηῶν

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς—Χαΐδαρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ἵνα καταλάβωσι ταύτην, ὅπως υποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆς αἰτήσεως μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 ὀριζομένων πιστοποιητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Ἀθῆναις τῇ 23ῃ Σεπτεμβρίου 1940. † Ὁ Ἀθηῶν Χρυσάνθος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν ἡνωμένων χωρίων Βαθύρρευματος—Παραμέρου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπο τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 τοῦ 1940 ἔτους περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Ἀθῆναις τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1940. † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολυκαρπός.

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν προσθήκην δευτέρου ἐφημερίου τοῦ ἐν Τρικκάλαις Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Ἐπισκέψως, συμπύωνος πρὸς τὸ ἀρθρον 55 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νομοῦ 2200 τοῦ 1940 περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπο τοῦ ἀρθροῦ 47 § 1 ἐδ. 6' τοῦ εἰρημένου Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Ἀθῆναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1940. † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολυκαρπός.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλει τα ὑπὸ τοῦ 2200)40 Ἀ.Ν. «περὶ ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων τῶν χηρευσῶν ἐνοριῶν 1) ἁγίου Νικολάου Καλαμών (δευτέρου ἐφημερίου), 2) ἁγίου Ἀθανασίου Ἄμμου, 3) Ἐθαγγελισμοῦ Ἀντικαλάμου, 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἄριος, 5) ἁγίου Δημητρίου Πελεκανάδος, 6) Γενεσιον τῆς Θεοτόκου Καινούργιον Χωριό (Μεθώνης) 7) ἁγίου Νικολάου Δογκᾶς, 8) ἁγίου Νικολάου Κεφαλληνοῦ, 9) ἁγίων Θεοδώρων Μεταμόρφωσις Μανιάκι, 10) ἁγίας Τριάδος Οἰχάλιας, 11) ἁγίου Ἰωάννου Μαγούλας, 12) ἁγίου Γεωργίου Δραΐνας. Ἐν Καλάμαις τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1940.

† Ὁ Μεσσηνίας Πολυκαρπός.

Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα τοῦ ἀρθρ. 47 καὶ 48 τοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐ-

φημερίων» 2200)1940 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου ὅπως υποβάλωσιν ἐντὸς μηνὸς τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾷ Μητροπόλει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά καθὼς καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας περὶ τῶν κοινωνικῶν φρονημάτων αὐτῶν προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων ἱερέων τῆς χηρευοῦσης ἐνορίας Φαρακιάδος Συρτζίου καὶ Καμαρίου τῆς ἐπαρχίας Τριφυλίας. Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1940. † Ὁ Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνθιμος.

Ἱ. Μητρόπολις Κίτρους

Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν ἔχόντων τὰ νόμιμα προσόντα τοῦ ἐδαφ. 1. γ' τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Ἀ. Ν. 2200)1940 «περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὑπέβαλεν αἰτήσιν ὑποψηφιότητος διὰ τὴν χηρευοῦσαν ἐφημεριακὴν θέσιν ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Αἰγινίου, διὰ τοῦτο καλοῦμεν, ὅπως υποβάλωσιν αἰτήσιν ὑποψηφιότητος ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὀρίζοντες τὰ νόμιμα προσόντα τοῦ ἐδαφίου 1 δ' τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 προβλεπομένων πιστοποιητικῶν, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑποψηφίου ἱερέως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς χηρευοῦσης ἐφημεριακῆς θέσεως. Ἐν Καταρίνῃ τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1940. † Ὁ Κίτρους Κωνσταντῖνος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος

Κενῆς οὖσης τῆς ὀργανικῆς ἐφημεριακῆς θέσεως ἑκατέρου τῶν ἐνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) τοῦ ἐν Δάφνῃ «Ἁγίος Νικόλαος καὶ 2) τοῦ ἐν Μαραθιά Κοιμήσις τῆς Θεοτόκου, καλοῦμεν πάντα βουλομένον νὰ καταλάβῃ τινὰ τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐφημεριακῶν θέσεων, νὰ υποβάλῃ ἡμῖν δι' αἰτήσεως τοῦ ἐντος μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200 τοῦ 1940 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, διὰ τὴν, κατὰ τὸ ἀρθρ. 49 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων. Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1940. † Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μυτιλήνης

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200)40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν ὑποψηφίου ἱερέως τῶν χηρευσῶν θέσεων Μηλεῶν καὶ Μέσουνα Πλωμαρίου. Ἐν Μυτιλήνῃ, τῇ 23ῃ Σεπτεμβρίου 1940.

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

Ἱ. Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἰκαρίας

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κάτωθι χηρευσῶν ἐφημεριακῶν θέσεων ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρία, ἧτοι 1) ἁγίου Γεωργίου Ἀμάλου, 2) ἁγίου Πολυκάρπου Ραχῶν, 3) Προφήτου Ἡλιοῦ Ραχῶν καὶ 4) Ζωοδ. Πηγῆς νησίδος Θυμαίνης Κορσεῶν, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾷ Μητροπόλει τα ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200)40 περὶ «Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λιμ. Βαθέος Σάμου, τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1940.

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος

Ἐμβάσματα καὶ συνδρομαὶ ὑπὲρ τοῦ Δελτίου ἀπευθύνονται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸν Διαχειριστὴν κ. Νικήταν Σταθόπουλον, ὄπισθεν αὐτῆς σημειουμένου τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἀποστέλλεται.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΣΗΣ

Τέποις «Φοίνικας», ὁδὸς Λεωνάτου 4.—Τηλ. 54-229